

Daniel Kitabı - Yüz Sekiz Numara

Peygamberî Simgeselliğin Açığa Çıkarılması: Vahiy'deki Yedi Borazan Üzerine Kapsamlı Bir İnceleme

Jeff Pippenger
2024-02-29

William Miller, Vahiy kitabındaki yedi kilise, yedi mühür ve yedi borazan hakkında büyük bir aydınlanma aldı. Bu peygamberlik simgelerini, putperestlik ve onu izleyen Papalık'tan oluşan iki yıkıcı gücün çerçevesine yerleştirdi. Bu simgelerin her peygamberlik özelliğini görmedi, ancak gördükleri, havariler zamanından dünyanın sonuna kadar Tanrı'nın kilisesinin iç tarihi ve dış tarihine ilişkin temel anlayışı oluşturdu. İç tarih kiliselerle, kiliselerin dış tarihi ise mühürlerle temsil ediliyordu. Borazanların, Tanrı'nın Roma üzerindeki yargısının simgeleri olduğunu ve bunun dünyanın sonunda Roma üzerindeki Tanrı yargısını örneklediğini gördü; ancak dünyanın sonunda Roma'nın üçlü bir birlikten oluştuğunu görmedi.

Uriah Smith tarafından yazılan Daniel and Revelation adlı kitap bazı hatalı fikirler içerse de, Sister White tarafından "Tanrı'nın yardım eli" olarak nitelendirilmiştir. Bu kitabın The Great Controversy, Patriarchs and Prophets ve The Desire of Ages ile birlikte dağıtılması gerektiğini belirtmiştir. Onun güçlü onayı, kitabın kendi kitaplarıyla aynı esin düzeyinde olduğu anlamına gelmiyordu; bilakis, kitabın "büyük öğretisi" içerdiğini ve "birçok değerli canın gerçeğin bilgisine ulaşmasına vesile olduğunu" ifade ediyordu.

Kitap, Millerci peygamberlik mantığını, 22 Ekim 1844'ten önce görülmemiş peygamberlik kavramlarıyla birlikte kullanır. Üç Vay'ın üçlü uygulamasını ortaya koyarken kitaptaki pasajlara atıfta bulunacağız.

Miller, "yedi borazan, yeryüzüne ya da Roma devletine gönderilmiş, kendine özgü ve ağır yedi yargının bir tarihidir" dedi. İlk dört borazan, putperest Roma'ya uygulanan yargıları temsil eder; beşinci ve altıncı borazanlar ise Papalık Roması'na getirilen Tanrı'nın yargılarıydı; ancak Miller, yedinci borazanın Modern Roma üzerine Tanrı'nın yargısını temsil ettiğini kabul etmezdi. Vahiy'deki yedi mühür ve yedi borazandan söz ederken, Uriah Smith şöyle yazdı:

Kitabı aldıktan sonra, Kuzu derhal mühürleri açmaya girişir; elçinin dikkati de her bir mühür altında cereyan eden sahnelere çekilir. Yedi sayısının, Kutsal Yazılarda bütünlük ve mükemmelliği ifade ettiği daha önce belirtilmiştir. Şu halde, yedi mührün belirli bir olaylar sınıfının tümünü kapsayarak belki Konstantin dönemine kadar indiğini, yedi borazanın ise o zamandan itibaren daha ileriye uzanan başka bir diziyi ifade ettiğini söylemek doğru olamaz. Borazanlar, mühürlerin olaylarıyla eşzamanlı olarak cereyan eden, fakat tamamen farklı nitelikte bir dizi olayı ifade eder. Bir borazan savaşın bir simgesidir; bu nedenle borazanlar, İncil çağı boyunca uluslar arasında meydana gelecek büyük siyasal çalkantıları ifade eder. Mühürler ise dinsel nitelikteki olayları ifade eder ve Hristiyanlık çağının başlangıcından Mesih'in gelişine kadar kilisenin tarihini kapsar. Uriah Smith, Daniel ve Vahiy, 431.

Bir borazan savaşın ve politik kargaşanın bir simgesidir. Vahiy kitabının sekizinci bölümünün ikinci ayeti hakkında konuşurken Smith şöyle der:

'2. Ayet. Ve Tanrı'nın önünde duran yedi meleği gördüm; ve onlara yedi borazan verildi.'

"Bu ayet yeni ve ayrı bir olaylar dizisini tanıtır. Mühürlerde, müjde çağı denilen dönem boyunca kilisenin tarihi yer alır. Şimdi tanıtılan yedi borazanda ise, aynı zaman zarfında gerçekleşecek başlıca siyasal ve savaşla ilgili olaylar yer alır." Uriah Smith, Daniel ve Vahiy, 476.

Vahiy'in sekizinci bölümünün ilk altı ayetinde yedinci mühür açılır ve yedinci mührün açılışı sırasında, yedi borazanlı yedi melek üfleme üzere hazırlanırlar.

Yedinci mührü açtığında, gökte yaklaşık yarım saatlik bir sessizlik oldu. Ve Tanrı'nın önünde duran yedi meleği gördüm; onlara yedi borazan verildi. Ve başka bir melek geldi ve elinde altın bir buhurdanla sunağın yanında durdu; ona çok tütsü verildi ki, onu tahtın önünde bulunan altın sunak üzerinde bütün kutsalların dualarıyla birlikte sunsun. Ve tütsünün dumanı, kutsalların dualarıyla birlikte, meleğin elinden Tanrı'nın huzuruna yükseldi. Ve melek buhurdanı aldı, onu sunağın ateşiyle doldurdu ve yeryüzüne fırlattı; ve sesler, gök gürlemeleri, şimşekler ve bir deprem meydana geldi. Ve yedi borazanı olan yedi melek çalmak için hazırlandı. Vahiy 8:1-6.

Önceki makalelerde tespit ettiğimiz, fakat kendine özgü peygamberî olgusunu henüz özel olarak ele almadığımız bir peygamberî anomali var. Bu anomali şudur: peygamberî tarihte bir dizi işaret taşıyı temsil eden semboller, temsil ettikleri tarihin sonuçlanışında topluca bir araya getirilir. Hezekiel'in sekizinci bölümündeki dört iğrençliğin temsil ettiği Laodikya Adventizminin dört kuşağının belirli işaret taşlarını işaretlediğini; ancak bunların her birinin, birer imtihan olarak, yüz kırk dört binin mühürlenişinin tarihinde tekrarlandığını gösterdik. Bu anomali yedi borazanda da görülür; zira onlar putperest, papalık ve modern Roma üzerine belirli yargıları temsil etseler de, modern Roma üzerindeki icraî yargı yakında gelecek Pazar yasasıyla başladığında hepsi yeniden bir araya gelir.

Yedi borazan, geçmişte gerçekleştiği belirli tarihlere sahiptir; ancak Kardeş White, Vahiy kitabının sekizinci bölümünde yedi borazan taşıyan yedi meleği, yakında gelecek Pazar günü yasasının tarihi bağlamına da yerleştirir.

'Ve beşinci mührü açtığında, sunağın altında Tanrı'nın sözü uğruna ve tuttukları tanıklık uğruna öldürülmüş olanların canlarını gördüm; ve yüksek sesle bağırarak şöyle dediler: Ne zamana kadar, ey Rab, Kutsal ve Gerçek olan, yeryüzünde yaşayanları yargılayıp kanımızın öcünü almayacaksın? Ve her birine beyaz kaftanlar verildi [pak ve kutsal ilan edildiler]; ve onlara, kendileri gibi öldürülecek olan hizmettaşları ve kardeşleri de tamamlanincaya dek bir süre daha dinlenmeleri gerektiği söylendi' [Vahiy 6:9-11]. Burada Yuhanna'ya, gerçekte o anda olmayan, fakat gelecekte bir zaman diliminde olacak sahneler gösterildi.

"Vahiy 8:1-4 alıntılanmıştır." Manuscript Releases, 20. cilt, 197.

Önceki pasajda Sister White, beşinci mührün diyalogunu ve gerçekleşmesini, sekizinci bölümde yedi meleğin borazanlarını çalmak üzere olduğu döneme uygular; ancak aynı temsili, Vahiy on sekizinci bölümdeki iki sesin tarihinde de konumlandırır.

"Beşinci mühür açıldığında, Vahiy gören Yuhanna görümde sunağın altında Tanrı'nın Sözü ve İsa Mesih'in tanıklığı uğruna öldürülenler topluluğunu gördü. Bundan sonra, sadık ve doğru olanların Babil'den çıkmaya çağrıldığı, Vahiy'in on sekizinci bölümünde anlatılan sahneler geldi. [Vahiy 18:1-5, alıntlandı.]" Manuscript Releases, 20. cilt, 14.

Yedi borazan, Tanrı'nın yargısını putperest, papalık ve modern Roma'nın tarihinde temsil eder; ama aynı zamanda 11 Eylül 2001 ve yakında çıkacak Pazar yasasının ikinci sesi bağlamında da temsil edilirler. Vahiy kitabının sekizinci bölümünün ilk altı ayetini ele aldıktan sonra, Uriah Smith ilk dört borazanın tarihsel gerçekleştirmelerini sunmaya başlar.

"Yedi borazan konusu burada yeniden ele alınır ve bu bölümün geri kalanını ve 9. bölümün tamamını kapsar. Yedi melek borazan çalmaya hazırlanır. Onların çalınması, Daniel 2 ve 7'deki peygamberliğe tamamlayıcı niteliktedir; eski Roma İmparatorluğu'nun on bölüme ayrılmasıyla başlar ve bu bölünmenin bir tasvirini ilk dört borazanda buluruz." Uriah Smith, Daniel ve Vahiy, 477.

Smith, ilk dört borazanın putperest Roma üzerindeki Tanrı'nın yargıları olduğunu saptar. İlk borazanın peygamberlik özelliklerini ortaya koyan yedinci ayeti alıntılar ve ardından bunun tarihsel gerçekleşmesini belirler.

Batı Roma'nın gerileme sürecinde başına gelen ilk ağır darbe, sonraki akınların yolunu açan Alarik komutasındaki Gotlarla yapılan savaştı. Roma İmparatoru Theodosius'un ölümü 395 yılının Ocak ayında gerçekleşti ve kış bitmeden Alarik komutasındaki Gotlar imparatorluğa karşı silaha sarılmıştı.

Alarik komutasındaki ilk istila Trakya, Makedonya, Attika ve Peloponez'i yakıp yıktı, ancak Roma kentine ulaşmadı. Ne var ki ikinci istilasında, Got önderi Alpleri ve Apeninleri aşp 'ebedî şehir'in surları önünde belirdi; bu şehir kısa süre sonra barbarların hışmına kurban gitti.

"İlk borunun çalınışı zaman olarak dördüncü yüzyılın sonlarına doğru ve sonrasına denk düşer ve Gotlar tarafından Roma İmparatorluğu'na yapılan bu yıkıcı istilalara işaret eder." Uriah Smith, Daniel ve Vahiy, 478.

Smith, ilk borazanla temsil edilen putperest Roma üzerindeki Tanrı'nın yargısının sembolü olarak Alaric'i tanımlar. Borazanların her birini temsil eden tarihî bir figür vardır; Alaric, dördüncü yüzyılın sonundan itibaren birinci borazanın gelişini temsil eder. Miller, bu borazanın Pazar gününün zorla uygulanması nedeniyle Roma'nın üzerine geldiğini göremezdi; çünkü Miller Pazar gününü tutan biriydi. Smith de bu gerçeği gözden kaçırdı, ancak Smith, ilk zorunlu Pazar yasasının 321 yılında Constantine tarafından yürürlüğe konulduğunu kabul etti. Pazar gününün zorla uygulanmasıyla ilişkili peygamberlikte temel kural her zaman aynıdır, çünkü Tanrı asla değişmez; ve o kural şudur: "ulusal imandan dönmeyi ulusal yıkım izler." Alaric, Constantine'in ilk Pazar yasasını çıkardığı dönemde başlayan ulusal yıkımın başlangıcını temsil eder.

Smith, ikinci borazanı belirten sekizinci ayeti alıntılar ve sonra yorumuna devam eder:

Konstantin'den sonra Roma imparatorluğu üç parçaya bölündü; ve bu nedenle, “insanların üçte biri” vb. şeklindeki sık tekrarlanan ifade, kamçı altında bulunan imparatorluğun üçte birine bir göndermedir. Roma krallığının bu bölünmesi, Konstantin'in ölümünde, üç oğlu Konstantius, II. Konstantin ve Konstans arasında yapıldı. Konstantius Doğu'ya sahip oldu ve ikametini imparatorluğun başkenti Konstantinopolis'e taşıdı. II. Konstantin Britanya, Galya ve İspanya'yı elinde tuttu. Konstans İllirikum, Afrika ve İtalya'yı elinde tuttu. (Bkz. Sabine'in Kilise Tarihi, s. 155.) Bu iyi bilinen tarihî olgu hakkında, Albert Barnes tarafından Vahiy 12:4 üzerine notlarında alıntılanan Elliott şöyle der: “Roma imparatorluğu kalıcı olarak Doğu ve Batı olmak üzere iki parçaya bölünmeden önce, en az iki kez, imparatorluğun üçlü bir bölünmesi oldu. İlki M.S. 311'de, Konstantin, Licinius ve Maximin arasında bölündüğünde meydana geldi; diğeri ise M.S. 337'de, Konstantin'in ölümünde, Konstans ve Konstantius arasında.” Uriah Smith, Daniel ve Vahiy, 480.

Smith'in atfı yaptığı tarihçilerin sözünü ettiği, Roma'nın üç parçaya ve ayrıca iki parçaya bölünmesi şeklindeki tarihsel olgu, Modern Roma'nın üçlü birliğini tanımlayan Roma unsurlarıdır; bu birlik, kilise ile devletin birleşimini temsil eden, ikiye bölünmüş bir yapı oluşturur. Smith devam ettiğinde ise, ikinci boruyla ilişkilendirilen tarihî şahsiyeti belirler.

İkinci borunun çalınışını tasvir eden tarih, açıkça, korkunç Genseric tarafından Afrika'nın ve ardından İtalya'nın istilası ve fethine ilişkindir. Fetihlerinin büyük kısmı DENİZ SAVAŞLARINA DAYALIYDI; ve zaferleri “sanki ateşle yanan büyük bir dağın denize atılması” gibiydi. Donanmaların çarpışmasını ve deniz kıyılarındaki savaşın genel yıkımını bundan daha iyi, hatta bu kadar iyi hangi imge tasvir edebilir? Bu boruyu açıklarken, ticaret dünyası üzerinde özel bir etkisi olacak bazı olaylar aramalıyız. Kullanılan sembol doğal olarak bizi çalkantı ve kargaşa aramaya yöneltir. Bu kehaneti ancak şiddetli bir deniz savaşı yerine getirebilir. İlk dört borunun çalınması, Roma imparatorluğunun çöküşüne katkıda bulunan dört kayda değer olaya karşılık geliyorsa ve birinci boru Alarik komutasındaki Gotların tahribatına atıfta bulunuyorsa, burada doğal olarak Roma gücünü sarsan ve onun düşüşüne yol açan bir sonraki istilâ eylemini ararız. Bir sonraki büyük istila, Vandalların başındaki “korkunç Genseric”in istilasıydı. Onun faaliyet dönemi M.S. 428-468 yılları arasına rastlar. Bu büyük Vandal reisinin karargâhı Afrika'daydı. . . .

“Bu cüretkâr korsanın Roma'nın yıkılışında üstlendiği önemli role ilişkin olarak, Bay Gibbon şu anlamlı ifadeyi kullanır: ‘Genseric, Roma İmparatorluğu'nun yıkımında, Alarik ve Attila'nın adlarıyla eşit bir mertebeyi hak etmiş bir addır.’” Uriah Smith, Daniel and Revelation, 481, 484.

Smith, ilk üç borazanın tarihsel simgelerine işaret eden tarihçi Gibbon'ı alıntılarken, Genseric'in ikinci borazan olduğunu tespit etti ve ardından Genseric'in “Alarik ve Attila ile eşit rütbeyi hak ettiğini” söyledi. Alarik birinci borazan, Genseric ikinci ve Hun Attila da onuncu ayette ele alınan üçüncü borazandır. Smith, Genseric tarafından temsil edilen ikinci borazanın “428-468” tarihlerini kapsadığını belirtti. Ardından Smith, üçüncü borazanı tanımlayan onuncu ayeti alıntılar ve anlatisini şöyle sürdürür:

Bu pasajın yorumlanması ve uygulanması, bizi Roma İmparatorluğu'nun altüst edilmesine yol açan üçüncü önemli olaya götürür. Ve bu üçüncü borazanın tarihsel bir karşılığını bulmada, birkaç alıntı için Dr. Albert Barnes'ın Notları'na borçlu olacağız. Bu pasajı açıklarken, bu yorumcunun dediği gibi, 'Alev saçan bir meteora benzetilebilecek bir reis ya da savaşçı bulunmalıdır; seyri benzersiz derecede parlak olmalıdır; ansızın ALEV SAÇAN bir yıldız GİBİ görünmelidir ve sonra ışığı sular içinde sönen bir yıldız gibi kaybolmalıdır.' - Vahiy 8 Üzerine Notlar.

Burada şu varsayılmaktadır: bu boru, Attila'nın Hun ordularının başında Roma gücüne karşı yürüttüğü yakıp yıkan savaşlara ve şiddetli istilalara atıfta bulunmaktadır...

"Ve yıldızın adı Pelinotu diye anılır [acı sonuçları ifade eden].' Bu sözler — çevirimizdeki noktalama işaretlerinin bile gösterdiği üzere — kendilerinden önceki ayetle daha yakından bağlantılıdır ve bize bir anlığına Attila'nın karakterini, müsebbibi ya da aracı olduğu ıstırabı ve adının uyandırdığı dehşeti hatırlatır."

"Top yekûn kökünü kazıma ve izlerini silme", onun uğrattığı felaketleri en iyi ifade eden terimlerdir. Kendisine "Tanrı'nın Kamçısı" adını verdi. Uriah Smith, Daniel and Revelation, 484, 487.

Hun Attila tarafından temsil edilen üçüncü borazanın tarihi, 441 yılından onun 453 yılındaki ölümüne kadar olan dönemdi. Smith daha sonra dördüncü borazanı sunan ve barbar hükümdar Odoacer'i tasvir eden on ikinci ayeti alıntılar; burada Batı Roma'nın üçlü simgeselliği güneş, ay ve yıldızlarla temsil edilir. O, üç simgeyi şu şekilde tanımlar: "güneş, ay ve yıldızlar — çünkü burada kuşkusuz semboller olarak kullanılmışlardır — açıkça Roma yönetiminin büyük ışıklarını — imparatorlarını, senatörlerini ve konsüllerini — ifade eder. Piskopos Newton, Batı Roma'nın son imparatorunun Romulus olduğunu ve onunla alay etmek için Augustulus, yani 'küçük Augustus' diye adlandırıldığını belirtir. Batı Roma MS 476'da düştü. Ne var ki, Roma güneşi sönmüş olsa da, senato ve konsüller sürdükçe tali ışıkları sönmük de olsa parlamayı sürdürdü. Ancak birçok iç sarsıntı ve siyasal talih değişiminden sonra nihayet MS 566'da eski yönetimin tüm biçimi altüst edildi ve bizzat Roma, dünyanın imparatoriçesi olmaktan Ravenna Eksarhı'na haraç veren yoksul bir dukalığa indirgenmişti." Uriah Smith, Daniel and Revelation, 487.

Burada, Roma'nın üçlü bölünmesine dair, modern Roma'nın üçlü birliğinin habercisi olan bir başka tanıkla karşılaşıyoruz. Doğu Roma'da, İmparator Konstantin'in üç oğlu bu üçlü bölünmeyi temsil ediyordu; ancak Batı Roma'da bunu üçlü yönetim biçimi temsil ediyordu. Smith daha sonra güneş, ay ve yıldızların, Batı Roma'nın yıkıldığı belirli bir sırayı temsil ettiğini tespit eder. Anlatısını, son üç borazana ilişkin aşağıdaki girişle tamamlar.

Bu barbarların ilk akınlarının imparatorluğa getirdiği felaketler ne kadar korkunç olsa da, ardından gelecek felaketlerle karşılaştırıldığında nispeten hafifti. Onlar, Roma dünyasının üzerine yakında boşalacak selin habercisi olan sağanağın öncü damlalarından başka bir şey değildi. Geriye kalan üç borazan, aşağıdaki ayetlerde ortaya konduğu gibi bir keder bulutunun gölgesi altındadır.

'13. AYET. Ve gördüm; ve göğün ortasında uçan bir meleğin yüksek sesle şöyle dediğini işittim: Vay, vay, vay, yeryüzünün sakinlerine; henüz borularını çalacak olan üç meleğin borularının diğer sesleri yüzünden.'

"Bu melek, yedi borazan meleğinden oluşan dizinin bir üyesi değildir; yalnızca, geriye kalan üç borazanın, çalındıklarında meydana gelecek daha korkunç olaylar nedeniyle, 'vay' borazanları olduğunu duyuran biridir. Buna göre, sıradaki, yani beşinci borazan, birinci vaydır; altıncı borazan ikinci vaydır; ve yedinci, bu yedi borazandan oluşan dizideki sonuncusu, üçüncü vaydır." Uriah Smith, Daniel ve Vahiy, 493.

Bir sonraki yazıda üç borazan felaketiyle devam edeceğiz.

İmparatorluk Roma'nın çöküşünde uğradığı felaketler, sonuncusuna kadar anlatıldı; ta ki Roma'nın ne bir imparatoru, ne bir konsülü, ne de bir senatosu kalmayınca dek. 'Ravenna Eksarkları döneminde, Roma ikinci dereceye düşürüldü.' Güneşin üçte biri vuruldu; ayın üçte biri ve yıldızların üçte biri de vuruldu. Sezarların soyu, Batı imparatorlarıyla birlikte tükenmiş değildi. Roma, düşüşünden önce, imparatorluk gücünün ancak bir bölümüne sahipti. Konstantinopolis, dünya imparatorluğunu onunla paylaşıyordu. Ve ne Gotlar ne de Vandallar, hâlâ imparatorluk şehri olan o şehir üzerinde egemenlik kurdu; bu şehrin imparatoru ise, Konstantin'in imparatorluk merkezini ilk kez nakletmesinden sonra, Roma imparatorunu çoğu kez kendi atadığı bir temsilci ve naip olarak kabul ederdi. Ve Konstantinopolis'in akıbeti başka çağlara bırakılmıştı ve başka borularla ilan edildi. Şimdilik, güneşin, ayın ve yıldızların yalnızca üçte biri vurulmuştu.

"Dördüncü Boru'nun kapanış sözleri, Batı İmparatorluğu'nun gelecekte yeniden kurulacağını ima eder: 'Gün onun üçte biri için ışımadı; gece de öyle.' Sivil otorite bakımından Roma, Ravenna'ya tâbi oldu ve İtalya, Doğu İmparatorluğu'nun fethedilmiş bir eyaleti hâline geldi. Ancak, daha uygun biçimde diğer peygamberliklere ait olduğundan, ikonlara tapınmanın savunusu önce papa ile imparatorun ruhsal ve dünyevî güçlerini şiddetli bir çarpışmaya sürükledi; ve Justinianus, kiliseler üzerindeki bütün yetkiyi papaya vererek, sonradan hükümdarlar yaratma yetkisini üstlenen papalık üstünlüğünün yükseltilmesine yardım elini uzattı. MS 800 yılında papa Şarlman'a 'Romalıların İmparatoru' unvanını verdi.' - Keith. O unvan yeniden Fransa kralından Almanya kralına devredildi. Ve İmparator II. Franz, 6 Ağustos 1806'da bu kurmacadan bile nihai ve temelli olarak vazgeçti." A. T. Jones, The Great Nations of Today, 54.